Hämnd och Försoning.

—AF—

ONKEL ADAM.

I.

HEMMET.

Huru mycken glädje och huru mycket elände hvälfva sig ej bredvid hvarandra i en större stad! I veten det icke, I som bon i stadens medelpunkt, där palatserna höja sig mot skyn och där I speglen er i de kristallklara fönstren; där sköna vagnar, dragna af ystra spann, korsa hvarandra, och där det sorlande folket för er endast utgör en tafla af rörelse och lif, utan att I behöfven intränga i det inre af orsakerna till denna växling af rikedom och elände, af högljudd glädje och stum sorg, som för betraktaren ej annat är är den nödvändiga blandningen af dagrar och skuggor, hvilka göra taflan leende och behaglig. Men om man går längre bort i staden, förminskas bullret småningom, det blir tystare och ensligare, palatserna bytas i hus och husen slutligen i kojor, som ställa sig alltmera glest, allt mera långt ifrån hvarandra. Det är likasom rikedomen älskade rikedomen, att de prunkande, det stolta ville tränga sig tillsamman, då däremot det fattiga och usla voro dömdt till isolering äfven sins emellan; därför stå kojorna så långt skiljda, där finnes intet band, som sluta familjerna till hvarandra; de äro alla lika fattiga, lika hjälplösa och i mån också egoistiska.

Man har tagit för regel, att rikedomen alstrar egoism, men man har då ej sett fattigdomen på nära håll; den är egoismens stamhärd, det är själens och kroppens armod, som alstrar egennyttan, men också alltid armod. Det är just däri fattigdomens förbannelse ligger, att den förhärdar människohjärtat, att den gör kretsen för våra känslor så trång, att den slutligen drar med sig hvarje bättre tanke och gör att själfviskheten i sin grymmaste form bäst trifves i kojorna. Egoismen är också den fattiges största olycka, ty han stöter från sig hvarje mänsklig hjälp och gör sig afskyvärd i stället för beklagansvärd. Det är dock oftast fallet i stora städer, där motsatsen mellan den fattiges och den rikes olika lefnadssätt starkast afsticker mot hvarandra. På landsbygden däremot är den usle ej så usel, ty han gör icke så bittra jämförelser; han ser så många lika fattiga som han, och så få rikare. Och finnas där sådana framstår ej deras öfverlägsenhet med detta prål, den prunkar ej med denne dyrbara lyx, som griper så djupt i den förskjutnes bröst; därför är den fattige på landet vanligen icke en så hjärtlös egoist, som i en stor stad, ty han är ej isolerad som denne; man finner dygd, förnöjsamhet och lugn under ett torftak på landet. Men finner man dem i en af hufvudstadens nästen, då har man träffat på en af skapelsens sällsyntaste företeelser: en människa, som hvarken exempel, afund, olyckor eller förtryck kunnat fördärfva; då har man funnit en af dessa guldrena själar, som tåla allt och likväl bibehålla sig obefläckade.

Om man för omkring femton år sedan gick långt upp i Adolf Fredriks församling, fick man se många sådana kojor, med låga tak och mörka rutor, här och där ett blekt barnansikte därinnanför, blickande med de matta ögonen ut på den folktomma gatan. Det är en mörk vinterkväll, vid den tiden, som utgör förgrunden i min lilla tafla; knappt en enda människa är ute på den mörka gatan, där timmermannen Löf har sin bostad. Om ljudet af något fjät höres utmed det långa planket, som utgör ena sidan af den trånga gränden, är det säkert en fattig en, en stackare, som smyger sig hem från sin tiggarefärd genom staden och går sin ensliga gång i mörkret; ingen lykta lyser hans väg, där finnes blott natt och tillskrufvade luckor; armodet gömmer sig heldre än lyxen; det är tyst. Blott då och då afbrytes tystnaden af något sorl från krogen, som ligger där borta och är ställets enda förfriskningsort. Däriniifrån ser man ett sken gnistra genom springorna på de gistnade luckorna, och då och då tränger en ljusström ut i aftondimman, när dörren öppnas för att insläppa en ny kund, eller för att kasta ut någon annan, som "sällskapet" därinne ej anser värdig att vistas inom dess fostbrödralag.

Där inne i Löfvens-stuga är det halfmörkt; en gammal stubbe och några våta träpinnar, stulna och upplockade än här och än där af barnen, kunna ej lysa stort bättre. Ett blekt, rödaktigt sken upplyser det låga, fuktiga rummet; man kan ej se mera än hvad som närmast omger spiseln; men där borta i den mörka vrån höra vi något pusta — bry er ej därom, det är blott sjukt barn, som ligger där och försmäktar, en liten blek, förvissnad varelse, med blå ögon och silkeslena ögonhår, som kastar sig på den hårda bädden.

Men framför spiseln sitter en kvinna, lika dödsblek, men med en dyster fräckhet uttryckt i den skumma blicken. Om man noga betraktar henne, om man afräknar de afvikelser från det skönas ideal, som ett förvirradt hår, en rynkad panna och alla de spår, som tiden och oåterhållna passioner ritat på hennes ansikte, om man försöker i dessa förvissnade drag taga reda på huru hon såg ut för en tio, tolf år sedan, skulle man finna, att denna varelse är en kvarlefva af en vacker, en ganska vacker flicka, som fordom log skalkaktigt som en Amorine, och hvars blickar talade om ömhet och kärlek. Fattigdomen och nöden hafva dock nu utplånat det mesta, de hafva gifvit ansigtet ett uttryck af hårdhet, som ej är det naturliga; men hennes själ har blifvit hårdare i kampen mot hårda öden, liksom järnet, som blir fjedrigt då det hamras. Den bleka kvinnan har ett barn vid sitt bröst, det är likväl ännu något som hon älskar, visserligen icke mycket, ty hon önskar ofta, att den lilla skulle få dö; dock denna önskan är till sin orsak icke endast brist på föräldrakärlek, den härstammar snarare från en dunkel, outredd moderskärlek, att heldre se sitt barn i grafven, än invigdt åt ett lif, fullt af samvetsånger och brist; ett lif, sådant som hennes eget.

En gosse af omkring tio år sitter uppkrupen i spiseln och värmer sina blåfrusna händer framför elden; äfven han är blek och har ett sjukligt utseende, men hans ögon, stora och mörkblå, förråda någonting godt, något som står i skarp motsats med hans omgifning, hans dräkt och hans lefnadssätt.

"Näh," yttrade ändtligen modren och kastade en skum blick på gossen, "näh Ludvig, huru mycket har du fått i dag, kanske knappt en bit bröd och ännu mindre pengar?"

"Jo, mamma," svarade gossen och hoppade ned ur spiseln, där han nu uppvärmt sina stelnade lemmar, "jo, mamma, jag har fått fyra stora brödstycken och sexton och en half styfver; se här, mamma," tillade han och öppnade säcken.

"Det var bra," yttrade modren och grep med begärlighet ett af de svarta brödstyckena och började äta, under det att hon, lyst af den dunkla branden, med noggranhet räknade slantarna. "Riktigt, det är sexton och en half styfver; Ludvig, spring ut till Stina Cajsa och köp en jumfru brännvin, flaskan står där borta på hyllan, men akta kaffekoppen där i mörkret." Gossen lydde och sprang med den lilla flaskan till Stina Cajsas koja, som ej låg långt därifrån och där en tjock gumma med detta namn höll smygkrog. "Gossen min," sade modern vid sig själf då han aflägsnat sig, "är ändå rätt beskedlig och snäll, och om han ej vore, så vet gud hur det ginge."

Nu kom Ludvig tillbaka och modren tömde den lilla flaskans innehåll i flera repriser; hon njöt af brännvinet, det var ett lyckligt ögonblick; men Ludvig smög sig bort till sin sjuka syster, där borta i den mörka vrån.

"Hur är det med dig, lilla Susanna?" frågade han med deltagande, "har du mycket ondt?"

"Ja, Ludvig, mycket ondt," svarade barnet och räckte ut sina små händer för att trefva rätt på sin bror.

"Vet du hvad," fortfor brodern hviskande och med en viss brådska, "vet du hvad, jag har något godt åt dig; här, Susanna, se här, känner du det är ett äpple?"

"Ack, ack! ett äpple," hviskade barnet och grep med begärlighet efter frukten; "huru har du fått det?"

"Äh jo," berättade brodern, "jag var där nere vid Ragvaldsbron i dag, isen är svag och en liten pojke, en så stor som jag ungefär, damp igenom; nu var det så, att jag lade mig på magen på isen och räckte en stång åt pojken så att han kom upp, men si, gossens mor var en gumma som sålde äpplen, och när jag väl fått pojken på det torra, gaf mig gumman de där slantarne som mamma fick och ett stort äpple. Du må tro jag blef glad och i första glädjen bet jag en bit af äpplet, men så kom jag ihåg dig och tänkte, det kan Susanna stackare bättre behöfva."

"Tack, lilla Ludvig," sade flickan, "ack Herre Gud, hvad det smakar väl! Bara," fortfor hon, "nu inte far kommer hem igen, det var så bra i natt då han var borta, för jag fick ligga i sängen och slapp att frysa på golfvet."

"Var inte ledsen, Susanna, far var inne på Pelikan där borta, de slogos där när jag gick förbi och jag hörde far svärja därinne; han blir nog borta i natt också."

Under det barnen på detta sätt hviskade med hvarandra hade modren blifvit mera glad och upprymd, hon började småsjunga, men småningom blef rösten högre och klarare; hon sjöng:

Jag mins den ljufva tiden,
jag mins den som i går,
då oskulden och friden
tätt följde mina spår.

Det var en visa som hon alltid sjöng, då hon blef glad till sinnes; hon hade lärt den då hon var barnflicka hos baron Ridderkors på stora Mellinge och hon påminde sig så gärna de lyckliga år hon tillbragt där i öfverflöd och utan aning om brist. Då hon sjöng sin visa tyckte hon sig åter sitta i de stora präktiga rummen och spegla sig i trymåen och höra den aflägsna klangen af frökens fortepiano, hon tyckte sig ännu höra de smickrande ord hon då hört och glömde för några ögonblick, att hon satt i kall stuga framför en halfslocknad eld och sjöng för sina hungrande barn; i sådana ögonblick uppklarnade åter hennes ansikte och ögat blickade skälmaktigt leende framför sig.

Hennes ungdomsdröm afbröts likväl lika hastigt som obehagligt, då dörren slogs upp på vid gafvel och en kall luftström susade in i rummet. En karl i en trasig fårskinspels klef in.

"Ja så," yttrade den inträdande, "hustrun min sjunger, det är bra att hustrun sjunger då kanaljer nära slå ihjäl hennes man. Du mins den ljufva tiden — det är bra för dig det." Med dessa ord kastade han sig ned på spiselkanten: — det var timmermannen Löf. — "Tänd på här, det pyrar ju så att man inte ser hand för sig."

Hustruns dröm var försvunnen, de sköna höga rummen, de blanka speglarna, den aflägsna klangen af fortepianot, allt var borta, allt var tystnadt och verkligheten stod åter framför henne.

"Tända på," svarade hon snäsigt, "med hvad skola vi tända? De tider du timrade och inte söp från morgon till kväll, då fingo vi alltid stickor, men du kan vara glad om man har en rutten rotstubbe att lägga hit, och några nerblåsta pinnar från kungsträdgården."

"Vill du träta kanske?" yttrade mannen, "men kom ihåg, att om jag lägger mina näfvar på dig, så är det slut med grälet. Näh, är Susanne död än?"

"Nej, det är inte så väl," svarade modren.

"Jaså, jag tyckte i går morse när jag gick, att hon låg och kipade efter anden," sade mannen; "det var svårt hvad hon är seg. Näh, har Ludvig kommit hem?"

"Jo, här är jag, far," svarade denne.

"Jaså, det var bra; du ska veta," fortfor han, "att jag gjort opp en god handel i dag, Ludvig skall ifrån oss, han gör ingenting här hemma och —"

"Det sker aldrig," yttrade modren och steg upp, "det sker inte så länge jag lefver."

"Hä, hä, det ska vi väl se på," fortfor fadren helt lugn; "men se, det sker ändå och det midt för din näsa."

"Då svälter både Susanne och jag ihjäl," återtog modren, "ty Ludvig fick alltid litet då han gick ut, det skall Gud veta, att han då och då skaffat hem en kaka bröd."

"Lirum larum," sade mannen, "det får ni se er om; men pojken skall bort och jag får tretti riksdaler för honom, han skall bli lindansare, ja det skall han bli."

"Lindansare! Skall mitt barn bli till spektakel för folk?"

"Ja just ditt barn," skrattade fadren; "men likagodt, handeln är afgjord. Ludvig skall till lindansaren och vi få tretti riksdaler för honom, och dessutom så får jag fritt brännvin så länge lindansaren är i staden, och i morgon skall han härifrån."

"Men si det får han inte," ropade modren, "om du inte låter mig ta ut pengarne."

"Jaså, yttrade fadren, "är det så, nej, si det blir ljuga, pojken är min och jag tar pengarne själf —"

Nu steg fadren upp och raglade mot sängen. "Hvad nu, ligger ungen här, undan med ungen!" ropade han.

Ludvig skyndade fram och lyftade sin syster ur sängen och bar henne bort i en annan vrå, där barnen hade sin sofplats på en gammal säck med en trasig matta till betäckning. Fadren kastade sig på sängen och insomnade tungt efter dagens mödor. Ludvig bäddade omkring sin stackars syster, som låg där i den kalla vrån och snyftade, och sedan lade han sig bredvid och tog det arma barnet i sin famn, för att värma henne.

"Kryp väl ihop, Susanna," hviskade han, "och var ej ledsen, Gud har hjälpt så många fattiga barn; se så, låt mig stoppa täcket om ryggen på dig och sof godt, Susanna lilla; i morgon skall jag skaffa dig ett äpple till, om jag också skall själf krypa under isen."

"Men hur skall det gå," snyftade barnet, "hur skall det gå, om du kommer bort, som far sade, då ligger jag här ensam, stackare, och har inte dig att vänta på; och far och mamma skola svärja på mig, att jag inte kan dö — ack, Ludvig, ack om jag finge dö!" fortfor hon och darrade af gråt. "Ack! ack! om jag finge dö!"

"Så skall du inte säga, Susanna," undervisade henne brodern, "det är syndigt. Mamma säger ju alltid så, när hon är god af sig."

"Far och mor sofva," hviskade flickan, "ack, om jag finge sofva. Lilla Ludvig, håller du af Susanna? tänker du någon gång på Susanna, när du kommer bort, tänker du på mig stackare, som ligger ensam här?"

"Ja, Susanna, det skall jag göra och skicka äpplen och päron till dig, och pengar också," yttrade gossen förhoppningsfullt. Snart blefvo barnens hviskningar otydligare, mera afbrutna och meningslösa, sömnen hade utsträckt sin vallmospira öfver de arma små.

"Sträck icke ut dig så, Susanna lilla," hviskade Ludvig, som i morgongryningen väcktes af en plötslig rörelse af sin syster; "mattan räcker inte öfver fötterna på dig och du blir kall."

Men Susanna svarade intet, utan sträckte ut sig allt mera och släppte sitt tag om broderns hals. "Huru är det med dig, lilla Susanna?" Men lilla Susanna svarade intet; i den gråhvita morgondagen såg Ludvig, att de långa ögonhåren beskuggade ett dunkelt brustet öga, de bleka läpparne voro dragna till ett smärtsamt leende, de späda lemmarne voro styfva och utsträckta.

"Mamma! mamma!" ropade han utom sig. "Susanna är död! Susanna är död!" Men modern sof snarkande på golfvet vid spiseln.

"Ack, lilla Susanna," fortfor gossen och ruskade på sin syyster, "vakna bara litet grann, du skall få så många äpplen och socker och russin, bara du inte är död." Men Susanna var stilla och känslolös — det var slut.

"Du fick dö," yttrade gossen slutligen och knäppte samman händerna öfver bröstet. "Gud hörde din bön, lilla Susanna," tillade han och kysste sin syster på pannan.

Barnen hafva sin egen filosofi; de känna lika djupt och djupare än någon äldre, men de kunna ej uttrycka hvad de känna; deras tankar äro hieroglyfer, som ingen kan tyda, men som dock äga djup betydelse. Men det är ej de rikas barn, som känna så, det är endast de fattige små, som ifrån vaggan stridt med nöden om sitt lif, som veta hvad lif och död vill säga; det visste Ludvig, och han var likväl ej mer än tio år.

Slutligen vaknade föräldrarne; de mottogo med kallsinnighet berättelsen om lilla Susanna. Den enda som tillkännagaf något deltagande var modern, som, då hon upplyftade det lilla liket, yttrade: "Lycklig hon, som fick dö!" Fadren däremot sade intet, utan gick ut i staden för åter att börja sitt svirande lif.

Ludvig blef hemma, han ville, han kunde ej gå ut från Susanna; hennes död hade skakat honom i djupet af hans själ. Modren manade på honom att gå ut, ref upp en och annan som på hans kläder, hvilken hon tyckte vara för hel för att väcka medlidande, och ville köra ut honom för att tigga; men gossen stod framför Susannas lik med sammanknäppta händer och tänkte djupt. Hvad tänkte han på? Vi veta det icke; han visste det knappt själf.

Mot klockan elfva kom fadren tillbaka; han hade redan fått sig ett litet rus och var rödbrusig och glad. "Se så," yttrade han vid sitt inträde; "se så, nu skall Ludvig till lindansaren; jag var uppe hos honom nu, och han sade att pojken fick komma klockan tolf. Kom nu, pojke; se så, ta adjö af mor din och lillsyster Dora, som ligger och skriker därborta."

Tigande gick gossen till sin mor; hon tog honom i famn och han kände att några heta tårar runno ner på hans hals. "Adjö med dig, lilla Ludvig," sade slutligen modren och kysste honom. "Adjö med dig; tag dina föräldrar till en varning, blif du åtminstone en beskedlig upplyftade lilla Dora, som kysste sin bror och gosse och inte...." Hon kunde ej fortfara utan luggade honom, som hon plägade. Dora var blott halfannat år gammal.

"Se så," sade fadren, "nu kan det vara slut. Du skall," fortsatte han, vändande sig till sin hustru, "få pengar till begrafningen af mig, ju f—n ta mig skall det inte bli en hederlig begrafning, med både kaffe och punsch. Kom nu, pojke," och nu grep han Ludvig i armen och gick. Men, utkommen på gatan, slet sig gossen lös, störtade åter in och bort till Susannas lik, som hvilade på en bänk. "Adjö, lilla Susanna, adjö med dig," ropade han och kysste den smärtsamt leende munnen, och störtade åter ut till den förundrade fadren.

Några dagar därefter var där stor bjudning i den usla kojan. Kaffepannan stod på hela dagen och brännvin och punsch flöt i strömmar. Det var lilla Susannas begrafning. Då det arma barnet lefde, kunde föräldrarne ej gifva det en beta bröd, och då det sjuknade gjorde de sig icke möda att ens gifva det en drick vatten att släcka den brännande törsten; men nu på hennes begrafning slösade de bort mera penningar, än som kunnat åtgå att rädda henne från plågor och död: Så är det, människan lefver mera för yttre prål än sin inre lycka. Hon vill anses vara lycklig, men hon gör allt för att ej verkligen vara det.

Madam Löf var verkligen stolt öfver den präktiga begrafningen som hon tillagat, och hennes hjärta gladdes åt hvarje beröm, som man slösade på hennes kaffe och de fyra sorterna kaffebröd. Timmermannen var efter vanligheten drucken och gladde sig åt att en gång få dricka så mycket han ville. Ingen tänkte på den lilla Susanna, som sin sista natt bad Gud så innerligt att få dö för att ej ligga ensam, det arma barnet.

II.

RESAN TILL BRUNNEN.

När man en hel vinter suttit stilla i sin kammare och tagit notis om den yttre världen endast genom fönstret och aktgifvandet på en af herr Lejas termometrar, hvilken, liksom den "europeiske förste Herkules, herr Rappo", hängt sig utanför på raka armar, då man dagligen eldat den grönglacerade kakelugnen tre till fyra gånger och tändt ljus kl. tre eftermiddagen samt suttit inkrupen som ett murmeldjur i sin klyfta, lagt patience och läst tidningarne för att fördrifva tiden; när man vidare under ett sådant lefnadssätt förtärt sin goda köttmat och buljong med ägg; då är det ej synnerligen underligt, att vätskorna få något trögare gång och att man så där på vårsidan, då solen sticker in i rummet och flugorna gripas af "vårlängtan", känner liksom ett behof att blifva lättare i kroppen och förbättra aptiten. Detta var också förhållandet med major Pistolsvärd på Lillhamra, som i sin ungdom fört ett rörligt lif och endast nu på ålderdomen kommit sig hvad man kallar "i ro".

Han skref därför en vacker dag till sin vän, stadsläkaren i närmaste stad, med förfrågan hvad han ägde att göra i dylika omständigheter, och fick med omgående post ett svar, som, efter en lång vetenskaplig undersökning af majorens lekamliga del, hufvudsakligen innehöll, att majorens hälsa och lif berodde af ett snart begagnande af brunnen vid Sumpmyra.

Sumpmyra är nämligen en nyupptäckt förunderligt verkande hälsokälla, som ligger omkring sex mil från Lillhamra. Som man vet, har upptäckten af hälsokällor ofta skett genom osjäliga kreatur; ett svin (med läsarens gunstiga ursäkt) bökade rätt på källorna vid Töplitz och ett annat individ af samma släkte tog rätt på källorna vid Luneburg, hvadan staden ännu i sitt arkiv förvarar ena skinkan af besagde djur: det är stadens palladium; en hjort föranledde upptäckten af Aachen och Wildbad, några harar värmde sig vid Warmbrunnen och en tiggare upptäckte, om jag ej missminner mig, Medevi. Men den underbara hälsokällan i Sumpmyran upptäcktes genom en flock andungar, som jagades af en gammal komminister, hvilken åter fastnade i kärret och blott med möda fick upp sina stöflar ur gyttjan, hvilka stöflar sedan undersöktes af en vetenskapsman, som fann att de voro besmorda med den ypperligaste badgyttja. Komministern och andungarna få således dela äran af upptäckten.

Emellertid fick stadsläkaren nyss om gyttjan och anställde i sällskap med stadens apotekare en vetenskaplig resa till stället, hela mi-

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Anker, Gäs, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg — Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar. 2dra Afd.: Ankor—Ankskötsel—Gäs—Gåsskötseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,
730-734 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ett kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.